

едно малко момченце съ чудно хубави сини очи и сладък като славеево чурликане гласецъ...

Откакъ азъ и другарчетата ми подадохме бѣлитѣ си главички надъ земята, момченцето всѣки следобѣдъ идва при насъ на полянката ни, разказва ни по една приказка, погалва ни съ погледа на хубавитѣ си сини очи, свива си китчица отъ бѣлитѣ ни цвѣтчета и ... си отива тихо и кротко.

Така всѣки день...

Дойде и вчера, обаче тоя пжтъ не ни разказа приказка, а мълчаливо сви китчицата си, изгледа цѣлата поляна съ тъженъ погледъ, отъ който се отрониха нѣколко сълзи, и си тръгна. Сърдцето ми проплака отъ жалъ, когато мина край менъ: — очитѣ му бѣха тжжни... а отъ голѣмитѣ му клепки капѣха ситни сълзи.

Тая гледка ме измжчи до болка...

О, азъ познахъ, че нѣкаква голѣма болка лежи върху сърдцето на милото момченце съ кроткитѣ сини очи!

Вечерята не можахъ да се стърпя и помолихъ вѣтърътъ да ми разкаже нѣщо повече за живота на синеокото момченце...

И вѣтърътъ ми откри, че момченцето е сираче. То продавало нашитѣ китчици въ дома на единъ богатъ човѣкъ, който ималъ една дъщеря, която много обичала цвѣтята, но не я пускали сама да си ги бере... Съ полученитѣ пари то купувало лѣкарства на болната си майка. Вчера къмъ обѣдъ, когато вѣтърътъ миналъ край кжщата на болната вдовица, дочулъ, че лѣкарътъ казвалъ на момченцето, да намѣри повечко пари, за да купятъ на болната отъ едно по-скжпо лѣкарство, което щѣло въ скоро време да я вдигне на крака... А при богатия човѣкъ, така ми каза вѣтърътъ, не купували по две китки отъ едно и сжщо цвѣте. Едва тогава ми стана ясна мжката на синеокото момченце: то страда, защото край насъ нѣма и други цвѣта, отъ които да си свие повечко китки, за да спечели достатъчно пари за скжпото лѣкарство на майка си...

Моля те, Света Майко, направи чудо, отъ което да грѣйне радостъ въ хубавитѣ сини очи на момченцето, за да ни разкаже и довечера нѣкоя отъ сладкитѣ си приказки!

Накрая те поздравлява и очаква съ смирение да бжде изпълнена молбата му

Бѣлоснѣжното Кокиче."

Когато Богородица вдигна погледа си отъ ситното писмо на кокичето, въ очитѣ ѝ свѣтѣше едно топло пламъче, долетѣло направо отъ нѣжното ѝ сърдце. Ангелчето, което седѣше въ нозетѣ на Божията майка, видѣ топлото пламъче въ погледа ѝ и веднага разбра, че молбата на Кокичето ще бжде изпълнена — грѣйналитѣ очи на Богородица му подсказаха това...

Богородица стана отъ златното си столче, излѣзна на балкона, отъ който се виждаше цѣлата земя, и погледна надолу. Пла-